

Op het lintje aan de roos schreef ik:

‘Kom je nog.
een keertje bij
me terug?’

Ze was veertig, single en had geen kinderwens. Tot Leonie van Mierlo ontdekte dat ze zwanger was. Opeens wilde ze niets liever dan een baby. Maar na 12 weken ging het mis.

Met ongeloof staarde ik naar de blauw uitgeslagen zwangerschapstest.

Dit kon niet waar zijn! Ondanks het feit dat ik ruim een week over tijd was, en mijn borsten pijnlijk aanvoelden, waren de bellen nog niet gaan rinkelen. Ik dacht dat het uitblijven van mijn menstruatie te maken had met mijn leuke, maar veel te stressvolle baan. De test was bedoeld om me gerust te stellen, niet om erachter te komen dat ik zwanger was.

Ik raakte totaal in paniek. Ik was veertig, single en droomde van een soulmate, een groots en meeslepend huwelijk en kinderen, die als bekroning op die relatie ooit geboren zouden worden. Waarom het me nog steeds niet gelukt was om een fijne vent te vinden om dat mee te realiseren, was ook voor mij een raadsel. 'Hoe kan zo'n leuke vrouw als jij nou nog alleen zijn?', werd me regelmatig gevraagd. 'Je ziet er goed uit, je bent slim, lief en grappig.' Prettig om te horen, maar in mijn geval geen garanties voor het hebben van een leuke relatie.

De enige van wie ik kon bedenken dat ik zwanger was, was een goede vriend met wie ik af en toe leuke dingen deed, en soms wat meer. Een prima deal voor een vrouw die alles heeft behalve

lag, iets wat zich nooit eerder had willen laten zien. Was dit een teken van boven dat het toch mijn weg was om met deze man een relatie aan te gaan en samen voor ons kind te zorgen, ondanks het feit dat we onszelf nooit in dat plaatje hadden gezien? Hij schrok zich kapot toen ik hem belde om het nieuws te vertellen. Overbodig pijnlijk maakte hij me duidelijk een relatie met mij of een kind niet te zien zitten. Ik stelde hem gerust dat ik er net zo over dacht, en ik mijn zwangerschap als een foutje van de natuur zag dat zo snel mogelijk opgelost moest worden.

OVERTIJDSBEHANDELINGWERDECHO

De dagen daarna sloeg de twijfel toe. Misschien was dit wel mijn laatste kans om ooit nog moeder te worden. De mogelijkheid om nog een leuke man tegen te komen voordat al mijn eitjes uitgedroogd waren, werd tenslotte steeds kleiner. Ik vroeg mij af of het mijn levensles was om mijn verwachtingen, over hoe het allemaal zou moeten zijn, los te laten en te kiezen voor dat wat zich aandiende. Ook al betekende dat het alleenstaand moederschap. Nachtenlang draaiden die gedachten door mijn hoofd. En overdag praatte ik erover met vrienden. Hoe ze mij gunden om moeder te worden en ervan overtuigd waren dat ik dat fantastisch zou doen. Over mijn angst om het alleen te moeten doen, zonder een liefdevolle partner en vader waarmee je het opvoedingslief en -leed kunt delen, die tijdens de bevalling je hand vasthoudt en de baby 's nachts het flesje geeft. Volgens mijn vriendinnen overschatte ik de rol van vaders schromelijk. Hun mannen hadden de eerste maanden op de logeerkamer gelegen, om *wel* door te kunnen slapen.

Totdat ik mijzelf toestond om werkelijk te gaan voelen en contact maakte met mijn diep verscholen wens om moeder te worden en leven te geven aan een kind. En ik uiteindelijk besloot om, met toestemming van de biologische vader, het kind te houden. Ook al gaf hij opnieuw nadrukkelijk aan geen enkele rol in de opvoeding te willen spelen.

Mijn hele leven leek op zijn plek te vallen. Mijn overtijdsbehandeling zette ik om in een echo, waarbij ik 'Vlokje', zoals ik mijn ongeboren vrucht gek-scherend noemde, voor het eerst te zien kreeg. Vanaf nu was ik niet meer alleen, maar samen. Samen met Vlokje.

Nooit meer stappen.' Deerde me niet. Vanaf nu was ik niet meer alleen, maar samen. Samen met Vlokje

de liefde. Praktisch als ik ben had ik mijzelf nooit toegestaan om moedergevoelens te hebben totdat de ware zich zou aandienen. Maar bij het zien van de positieve test werd er opeens iets geraakt. Iets dat dien verscholen

Mijn leven had een nieuw doel gekregen. Dat dat ook betekende dat ik de komende jaren niet meer eindeloos zou kunnen stappen, voorlopig niet naar India zou reizen en mijn weekenden niet meer spontaan in zou vullen met lunches en etentjes buiten de deur, deerde me niet. Ik had tenslotte lang genoeg genoten van mijn vrijgezellenstatus. ►

Langzaam vertelde ik steeds meer vrienden over mijn zwangerschap. Ik genoot van alle overweldigende positieve reacties en hun aanbod om mee te helpen bij de opvoeding. Mijn ouders zegden een vaste oppasdag toe, mijn baby had al vier slaapadresjes. Samen met mijn broertje, die drie kinderen heeft, gingen we mijn ongeboren baby inschrijven bij een crèche. Iets dat op mij idioot overkwam, maar door de lange wachttijden een absolute noodzaak bleek te zijn.

ZOU VLOKJE NIET TOCH NOG LEVEN?

Ik zat op een roze wolk. Totdat ik bij twaalf weken een standaard termijnecho liet maken in het ziekenhuis. In blijde verwachting lag ik op de behandeltafel van de echoscopiste, hopen op een nieuw beeld van Vlokje, maar terwijl ik naar de monitor staarde voelde ik de energie in de ruimte veranderen. Verstillen.

'Het is niet goed. Het hartje klopt niet,' hoorde ik de echoscopiste zeggen. Even begreep ik niet wat ze bedoelde. Maar toen ik het medelijden in haar ogen zag, werd het me duidelijk. Vlokje leefde niet. Ik raakte in een shock, voelde me verlamd, barstte daarna in snikken uit. Hoe kon dit in

nog leven, maar in een hoekje van mijn baarmoeder verscholen zitten, buiten de camera's van het echoapparaat? Daarna was er de boosheid, het verdriet en later de leegte. Ik voelde me alleen, verlaten. Ik was niet alleen mijn baby verloren, maar ook een verwachting.

De dag voor de curettage heb ik met een zelfbedacht ritueel afscheid genomen van Vlokje. Ik heb de mooiste roos gekocht die ik kon vinden en er witte linten met kleine boodschappen aan gehangen. *Ik was zo blij dat je er was en We waren eindelijk samen.* Op een laatste schreef ik *Kom je nog een keertje bij me terug?* In een rivier in de buurt van mijn huis heb ik de roos te water gelaten. In het licht van de maan zag ik 'm van mij wegdrijven, mijn leven uit.

De volgende dag belde ik de vader van het kind. Ik veronderstelde dat hij blij zou zijn dat het zo afgelopen was. Tot mijn grote verbazing reageerde hij heel compassievol. 'Je wilde dit zo graag, ik vind het heel erg voor je,' zei hij lief. Hij wilde er graag voor mij zijn, maar zijn eerdere afwijzing voelde toch nog te vers om zijn hulp te kunnen ontvangen.

MISKRAMEN BLIJKEN TABOE

In de maanden erna heb ik moeten leren om met mijn verdriet om te gaan. Mijn natuurlijke mechanisme is om me op te sluiten, maar voor het eerst liet ik vrienden toe om me te troosten. Ik liet mijn kwetsbaarheid zien, in het moment dat het er was, in plaats van er met terugwerkende kracht over te vertellen. Het is het begin geworden van een enorme verdieping in mijn relaties.

Omdat ik zo open was over mijn miskraam, kwamen ook de verhalen los van andere vrouwen die hetzelfde meegemaakt hadden. Verhalen van vriendinnen, van wie ik nooit geweten had dat ze een miskraam meegemaakt hadden, en van hun vriendinnen die daar nooit eerder openlijk over gesproken hadden. Het viel me op hoeveel schaamte en taboe er op het onderwerp rusten en

hoe zelden dit grote verdriet met de omgeving gedeeld wordt. Voor veel vrouwen voelt een miskraam als een afwijzing; het vruchtje heeft jouw lichaam afgewezen, of jouw lichaam het vruchtje. De goedbedoelde woorden van medici dat je 'blij moet zijn dat een waarschijnlijk niet-gezond kindje is gestopt

met groeien' bieden nauwelijks troost. Ook de suggestie dat er vast nog wel een nieuwe kans gaat komen, is niet wat je wilt horen. Zeker niet in mijn geval. Tenslotte voelde dit als laatste kans! In die maanden ben ik gaan schrijven. Ik wilde mijn verhaal vertellen. Het verhaal over het single leven, over dromen en verwachtingen. Over het enorme dilemma waar ik doorheen gegaan ben en hoe ik contact gemaakt heb met mijn diepste gevoelens, om vandaar uit een keuze te maken. Maar het is vooral het verhaal geworden over hoe je ermee omgaat als het leven je iets anders brengt dan je ervan verwacht had. Omdat ik hoop dat vrouwen zich erin kunnen herkennen en er inspiratie uit kunnen putten. ►

Dat er vast nog wel een nieuwe kans ging komen, wilde ik niet horen. Deze zwangerschap voelde als laatste kans

vredesnaam? Had iemand me hierop voor kunnen bereiden? Dit kind had voor mij gekozen en ik voor haar. Tien minuten later stond ik op straat, met een folder over miskramen en het advies om af te wachten of de vrucht spontaan los zou komen en anders te besluiten tot een curettage.

Mijn verdriet was allesomvattend. In fases ging ik alle stadia door. Eerst die van ongelooft. Zou Vlokje niet toch

Ik heb gekozen voor een luchtige schrijfstijl, eerlijk en kwetsbaar en met een vleugje zelfspot, dat hoort bij wie ik ben.

Door de eerste vier uitgevers werd ik, zonder inhoudelijk commentaar, afgewezen. Maar toen ik een paar maanden later met mijzelf in gesprek ging over wat ik verwachtte van mijn verdere leven, kwam de wens om mijn verhaal te publiceren opnieuw heel sterk boven drijven. Alsof het niet alleen een wens was, maar een innerlijk weten dat het mijn pad was, en het me ook zou lukken om dat te realiseren. De dag nadat ik mijn manuscript opnieuw naar een paar uitgevers opgestuurd had, werd ik gebeld en kreeg ik een contract aangeboden. Alsof het zo moest zijn.

In eerste instantie heb ik geprobeerd om het schrijven te combineren met mijn werk, maar al snel kwam ik erachter dat ik, wilde ik echt de emotie verwoorden die ik zelf had beleefd, bereid moest zijn om daar opnieuw helemaal in te duiken. Hoe moeilijk dat soms ook was. Uiteindelijk heb ik een sabbatical genomen. Het is misschien wel de belangrijkste fase uit mijn leven geworden.

OP INTERNET ZOCHTIK EEN LEUKE (HOMO)VADER

Het is nu twee jaar geleden dat ik afscheid moest nemen van mijn zwangerschap. Het afgelopen half jaar ben ik heel intensief bezig geweest met de vraag of ik niet alsnog bewust alleenstaand moeder wilde worden. Opnieuw kwam het gevoel boven dat ik, ook in dat geval, de opvoeding van mijn kind samen wilde doen met een partner. Maar die partner zou niet per se mijn levensgezel hoeven zijn, het kon ook een vriendschapsrelatie zijn. Ik ben begonnen om een van mijn nog single vrienden te vragen of hij daarvoor open stond. Maar de gedachte dat hij zijn toekomstige vrouw zou moeten vertellen dat hij al een kind bij mij had leek hem toch geen pre voor een beginnende relatie. Een goede vriendin vertelde dat haar broer en zijn vriend al heel lang een kinderwens hadden. Ze zou het aan hen voorstellen, maar op de een of andere manier is dat lijntje nooit gaan lopen. Vervolgens ben ik nog op internet gaan zoeken naar een leuke (homo)vader. Maar in die zoektocht werd het me steeds helderder dat mijn wens om moeder te worden toch verbonden was met een gedroomde liefdesrelatie. En dat ik me er, zolang die er niet was, bij neer zou leggen dat er misschien wel een andere bedoeling is in dit leven.

De realiteit is namelijk ook dat ik enorm geniet van mijn vrijheid, van de rust en de stilte. Van mijn onbeperkte mogelijkheden om de dagen in te vullen zoals ik dat wil, mijn buitenlandse reizen, de momenten dat ik aan het beeldhouwen ben in steen. En hoe zalig ik het vind om in het weekend even een siësta te doen. Gewoon omdat ik daar zin in heb.

De zwangerschap en de miskraam hebben me naast het verdriet heel veel mooie dingen gebracht. Ik heb mijn baan opgezegd en ben zelfstandig ondernemer geworden. Als marketingconsultant en coach begeleid ik organisaties en mensen om hun werkelijke

potentieel te ontdekken, te verwoorden en te realiseren. Omdat ik erin geloof dat het potentieel allang aanwezig is, maar alleen vrijgemaakt moet worden.

Samen met het boek sta ik voor mijn gevoel aan de vooravond van een nieuw stuk leven. Een leven waarin ik

Ik laat het nu ook zien als het minder goed met me gaat. En weet inmiddels dat mijn vrienden daar wél op zullen te wachten

mij steeds meer vanuit mijn zachtheid en kwetsbaarheid durf te laten zien en ook de momenten met mensen deel waarin het even minder goed met me gaat. Omdat ik nu weet dat vrienden daar wél op zitten te wachten en dat ze het fijn vinden om er voor je te zijn. Net zoals ik het fijn vind om hen te steunen als zij het moeilijk hebben.

Een medium heeft mij verteld dat het zieltje van mijn kind nog steeds bij mij is en probeert om bij me terug te komen. Ze kon niet zeggen of het een terugkeer in fysieke vorm is of co-creërend in het boek dat ik geschreven heb. Dat vind ik een mooie gedachte. Ondanks het feit dat mijn dromen ten aanzien van een partner en een kind, mochten we dat beiden willen, niet veranderd zijn, kan ik er wel steeds meer op vertrouwen dat ik het leven leef dat voor mij bedoeld is. Met al haar voor- en tegenspoed. Omdat ook dat leven is.

Recentelijk kwam ik erachter dat er, tussen het moment dat ik ben gaan schrijven tot aan het moment dat mijn boek gelanceerd werd, precies negen maanden zit. Je zou kunnen zeggen dat mijn boek daarmee mijn kindje geworden is. ■

Uit verwachting verscheen vorige maand bij uitgeverij Truth & Dare (€ 17,95).

JAN geeft 10 exemplaren weg via JAN MAIL. Kijk op www.jan-magazine.nl.